

Bugün Başkaları İçin Ne Yaptım?

Başkan Thomas S. Monson

İnsanların her zaman bir ihtiyacı vardır, onun için her birimiz bir şeyler yaparak başkalarına yardım edebiliriz.

Sevgili erkek ve kız kardeşlerim, bu sabah sizleri yüreğimde İsa Mesih'in sevindirici haberi ve her biriniz için duyduğum sevgi ile selamlıyorum. Sizlerin önünde durma ayrıcalığımdan dolayı minnettarım; dua ediyorum ki söylemek için ilham aldığım şeyleri sizlere etkin bir şekilde iletebilirim.

Bir kaç yıl önce, Doktor Jack McConnell'in yazmış olduğu bir makaleyi okudum. Kendisi, Amerika Birleşik Devletleri'nde, güney batı Virginia'daki tepelerde büyümüş, Metodist bir rahibin ve ev kadını bir annenin yedi çocuğundan birisiydi. Durumları çok mütevazıydı. Küçükken, her gün ailesi akşam yemeği için masaya oturduğunda babası herkese sırayla “Bugün başkaları için ne yaptın?”¹ diye sorarmış. Çocuklar babalarına birisine yardım ettiklerini bildirmek için her gün iyi şeyler yapmaya karar vermişler. Dr. McConnell bu uygulamayı babasının bırakmış olduğu en değerli miras olarak nitelendiriyor ki bu beklenti ve o sözler yaşamları boyunca ona ve kardeşlerine başkalarına yardım etmeleri için bir ilham kaynağı olmuş. Büyüdükten ve olgunlaştıktan sonra, hizmet etmek için sahip oldukları motivasyon başkalarına yardım etmek amacıyla içten bir arzuya dönüşmüş.

Dr. McConnell'in seçkin bir tıbbi kariyeri oldu—tüberküloz iğne testini geliştirdi, çocuk felci aşısının geliştirilmesi aşamasında katkıları oldu, Tylenol'un hazırlanması sürecinde süpervizörlük görevi yaptı ve manyetik rezonans görüntüleme ya da MR prosedürünün gelişimine yardımcı oldu—sağlık sigortası olmayan işçilere hizmet eden parasız kliniklerde emekli tıbbi personele gönüllü çalışma fırsatı veren Tıp Gönüllüleri adını verdiği bir organizasyon kurdu. Dr. McConnell emekli olduğundan beri boş vaktinin haftada 60 saatlik ücretsiz bir işe dönüştüğünü söyledi, ama enerji seviyesinin arttığını ve daha önceden hayatında olmayan bir memnuniyetinin olduğunu da söyledi. Dr. McConnell şu açıklamayı yaptı: “Hayatın çelişkilerinden birisi ki, hastalarımıla mukayese edersem, Tıp Gönüllüleri organizasyonundan daha çok ben faydalandım.”² Amerika Birleşik Devletleri'nde şimdi buna benzer 70'den fazla klinik var.

Elbette, hepimiz yoksullara yardım amacıyla tıbbi klinikler açan Dr. McConnell gibi olamayız, ama insanların her zaman bir ihtiyacı vardır, onun için her birimiz bir şeyler yaparak başkalarına yardım edebiliriz.

Havari Pavlus şöyle öğüt verdi, “Birbirinize sevgiyle hizmet edin.”³ Mormon Kitabı’ndaki Kral Benyamin’in şu meşhur sözlerini hatırlayalım: “İnsanlara hizmet ettiğiniz zaman yalnızca Tanrınıza hizmet edersiniz.”⁴

Kurtarıcı öğrencilerine şunu öğretti: “Canını kurtarmak isteyen onu yitirecek, canını benim uğruma yitiren ise onu kurtaracaktır.”⁵

Ben burada Kurtarıcımızın bize, kendimizi başkalarına hizmet etmeye adanmadığımız sürece, hayatımızın az bir anlamı olacağını söylediğine inanıyorum. Sadece kendileri için yaşayanlar en sonunda büzülüp kalacak ve mecazi anlamda yaşamlarını yitireceklerdir; kendilerini başkalarına hizmet etmeye adayanlar ise gelişip büyüyecekler—aslında hayatlarını kurtaracaklardır.

Oniki Havariler Kurulu’nun bir üyesi olarak desteklendiğim 1963’ün Ekim ayındaki genel konferansta Başkan David O. McKay şunu açıkladı: “Bir insanın en büyük mutluluğu başkalarının iyiliği için kendisini yitirmekten gelir.”⁶

Çoğu zaman birbirimize yakın yerlerde otururuz, ama kalpten kalbe iletişim kurmayız. Bunlar etki alanımız içinde olan insanlardır, uzanmış ellerle “Gilat’ta merhem yok mu?” diye haykırırlardır.⁷

Hizmet etmenin ve ihtiyacı olanlara yardım etmenin Kilise’nin her üyesinin amacı olduğundan eminim. Vaftiz olduğumuzda “çektığımız yüklerin hafiflemesi için birbirimizin yükünü taşımak üzere” antlaşma yaptık.⁸ Başkalarının bir şeye ihtiyacı olduğunu gördüğünüzde, bu kaç kez yüreğinize dokundu? Ben yardım edeyim diye kaç defa niyetlendiniz? Ancak günlük yaşamınız size mani olmuş,” elbette birisi bununla ilgilenir” diye düşünerek bunu kaç kez başkalarına bırakmışınızdır.

Hayatın meşguliyetlerine kendimizi çok kaptırmış bir durumdayız. Eğer bir geri adım atsak, halbuki ne yaptığımıza şöyle bir baksak, kendimizi ufak tefek şeylere kaptırdığımızın farkına varırız. Başka bir deyişle, genel olarak zamanımızın büyük bir kısmını, hayat planında çok önemi olmayan şeylerle ilgilenerik ve daha önemli olan şeyleri ihmal ederek geçiririz

Uzun yıllar önce hatırımdan hiç çıkmayan bir şiir duydum ve bu şiirin gösterdiği yoldan yürümeye çalıştım. Bu en sevdiğim şiirlerden birisidir:

*Geceleri ağhyorum
Gözlerim zayıf olduğu için*

*Çünkü başkalarının ihtiyacını göremiyorum;
Ama bugüne kadar hiçbir zaman
Küçük bir pişmanlık hissetmedim
Biraz fazla nazik olduğum için.⁹*

Kardeşlerim, ilgimize, teşvikimize, desteğimize, tesellimize ve nezaketimize ihtiyacı olan kişiler tarafından—aile bireyi, arkadaş, tanıdık ya da yabancı olabilir—kuşatılmış durumdayız. Rab'bin çocuklarına hizmet etmek ve onları yüceltmek emri doğrultusunda yeryüzündeki Rab'bin elleri biziz.

Şöyle feryat edebilirsiniz: Yapmam gereken her şeyi yaparak günün sonunu zor getiriyorum. Başkaları için nasıl hizmet edebilirim? Muhtemelen ne yapabilirim?

Yaklaşık bir yıl önce, doğum günümden önce, Kilise Haberleri dergisi benimle bir röportaj yaptı. Röportajın bitiminde, muhabir dünya çapındaki üyelerden bana verilebilecek en uygun hediyenin ne olabileceğini sordu. Ben de, “Zor günler geçiren ya da hasta veya yalnız olan birisini bulun, onun için bir şeyler yapın” diye cevap verdim.¹⁰

Bu yılki doğum günüm için dünyanın her köşesinde bulunan Kilise üyelerinden aldığım yüzlerce posta kartı ve mektup beni şaşkına çevirdi; üyeler doğum günüm için olan dileğimi nasıl yerine getirdiklerini anlatıyorlardı. İnsani yardım çantaları hazırlamaktan, bahçe işleri yapmaya kadar hizmetler vardı.

Yüzlerce İlköğretim programı, çocukları hizmet etmeye davet etti ve sonra bu hizmet işleri kaydedilip bana gönderildi. Kaydetme yöntemlerinin yaratıcılık örneği olduğunu söylemeliyim. Bunların çoğunda, sayfalar değişik şekil ve ölçüdeki kitapçıklara konmuştu. Bazıları kart ya da çocuklar tarafından çizilmiş veya boyanmış resimleri içeriyordu. Çok yaratıcı bir İlköğretim programı, içi “sıcak tüylü şeyler” diye adlandırdıkları yüzlerce şeylerle dolu büyük bir kavanoz yolladı; bu şeylerin her biri İlköğretim'deki çocuklardan birisinin o sene içinde yapmış olduğu hizmet işlerinden birini temsil ediyordu. Hizmetlerini anlatırken, ondan sonra da kavanoza “sıcak tüylü şeyleri” yerleştirirken duydukları mutluluğu sadece hayal edebiliyorum.

Almış olduğum birçok hediyenin içindeki sayısız notlardan sadece birkaçını sizlerle paylaşıyorum. Bir küçük çocuk şöyle yazdı, “Dedem felç oldu, ben de onun elini tuttum.” 8 yaşındaki bir kızdan: “Kız kardeşim ve ben, anneme ve aileme oyuncak dolabını toplayarak ve temizleyerek hizmet ettik. Birkaç saatimizi aldı, ama eğlendik. En güzel yanı annem için güzel bir sürpriz oldu ve onu mutlu ettik, çünkü bize bunu yapmamızı söylememişti.” 11 yaşındaki bir kız: “Mahallemde çok parası olmayan bir

aile vardı. Üç küçük kızları var. Anne ve babanın bir yere gitmeleri gerekiyordu, o yüzden bende onların kızlarına bakmayı teklif ettim. Babaları çıkarıp bana 5 dolar uzattı. 'Bunu kabul edemem' dedim. Benim hizmetim kızlara ücretsiz bakmaktı." Moğolistan'dan bir İlköğretim çocuğu annesinin gitmesine gerek kalmasın diye kuyudan su getirdiğini yazdı. 4 yaşındaki bir erkek çocuk ise, şüphesiz bir İlköğretim öğretmeni bunu yazmasına yardımcı olmuş, şöyle demiş: "Babam birkaç haftalığına asker eğitimine gitti. Benim özel görevim anneme sarılmak ve onu öpmek." 9 yaşındaki bir kız çocuk şöyle yazmış: "Büyük babaannem için çilek topladım. Kendimi iyi hissettim!" Başkası ise: "Yalnız bir çocukla oynadım."

11 yaşındaki bir erkek çocuk: "Bir bayanın evine gittim, ona sorular sordum ve ona bir şarkı söyledim. Onu ziyaret ettiğim için kendimi iyi hissettim. Kimse onun ziyaretine gelmediği için çok mutlu oldu." Özellikle bu notu okumak, Oniki Havariler Kurulu'ndan Yaşlı Richard L. Evans'ın yıllar önce yazmış olduğu kelimeleri bana hatırlattı. Şöyle diyordu: "Yaşamın, hazırlık ve çalışma sürecinden sonra eşyaları bir kenara kaldırma sürecine değişmesi ile gelen yalnızlığı gençlerin anlaması zordur... Uzun bir zaman evin odak noktası olduktan, herkesin çok ilgilendiği bir kişi olduktan sonra, ardından, adeta ansızın, geçen tören alayını kenardan izlemek, işte bu yalnızlığı yaşamak demektir... Sadece mobilyalarla dolu bir odanın ne kadar boş olduğunu öğrenmek için uzun bir süre yaşamamız gerekebilir. Geçmişteki anıları geri getirmek ve onları şimdiki zamanda yaşatmak, çalışan bir hizmetlinin, bakım veren kurumların ya da mesleğini profesyonelce yapanların ötesinde bir şeydir... İnsanların gençlik yıllarını geriye getiremeyiz. Ama düşünceli davranışlarımızla, içten sevgimizle onlara batan güneşin ılık parlamışında güzelce yaşamalarına yardımcı olabiliriz."¹¹

Hastaneler için battaniyeler hazırlamış, yoksullara yemek dağıtmış, ölümler için vaftiz olmuş ve daha birçok sayısız yardım işlerinde bulunmuş Genç Erkekler ve Bayanlar sınıflarındaki gençlerden de doğum günü kartları ve notlar aldım.

Yardımanın her zaman bulunabildiği Yardımlaşma Cemiyetleri normal olarak verdiklerinden daha da fazla hizmet verdiler. Rahiplik grupları da aynısını yaptı.

Kardeşlerim, Kızkardeş Monson ve ben bu hediyeleri okumak için gerçekten saatlerimizi verirken çok duygulandım ve çok minnettar oldum. Şimdi bu tecrübe hakkında konuşurken, bunun sonucu olarak hem verenin hem de alanın bereketlenmiş hayatlarını düşündüğümde kalbimin çok dolu olduğunu bilmenizi istiyorum.

Matta'nın 25. Bölümü'ndeki sözler aklıma geliyor:

“Sizler, Babam’ın kutsadıkları, gelin. Dünya kurulduğundan beri sizin için hazırlanmış olan egemenliği miras alın:

Çünkü acıkmıştım, bana yiyecek verdiniz; susamıştım, bana içecek verdiniz; yabancıydım, beni içeri aldınız.

Çıplaktım, beni giydirdiniz; hastaydım, benimle ilgilendiniz; zindandaydım, yanıma geldiniz.

“O vakit doğru kişiler O’na şu karşılığı verecek: Ya Rab, seni ne zaman aç görüp doyurduk, susuz görüp su verdik?

Ne zaman seni yabancı görüp içeri aldık, ya da çıplak görüp giydirdik?

Seni ne zaman hasta ya da zindanda görüp yanına geldik?

“Kral da onları şöyle yanıtlayacak: Size doğrusunu söyleyeyim, bu en basit kardeşlerimden biri için yaptığınızı, benim için yapmış oldunuz.”¹²

Kardeşlerim, Dr. Jack McConnell ve kardeşlerinin her akşam sofrada işittikleri soruyu kendimize soralım: “Birisi için bugün ben ne yaptım?” Bilinen şu ilahinin sözleri ruhlarımıza işlesin ve yüreklerimizde yer bulsun:

*Bugün bu dünyada iyi bir şey yaptım mı?
İhtiyacı olan birisine yardım ettim mi?
Üzgünü neşelendirdim mi ve birisini memnun ettim mi?
Eğer yapmadıysam, ben gerçekten başarısız oldum.
Taşımaya ortak olduğum için
Bugün birisinin yükü biraz daha hafifledi mi?
Yoldaki hastalara ve yorgunlara yardım edildi mi?
Yardıma ihtiyaçları olduklarında ben orda mıydım?³*

Hepimizin çağrılmış olduğu bu hizmet Rab İsa Mesih’in hizmetidir.

Rab, amacı için bizi ordusuna aldığı anda, O’na yaklaşmamız için bizleri davet eder. O bana ve sana şöyle der:

“Ey bütün yorgunlar ve yükü ağır olanlar! Bana gelin, ben size rahatlık veririm.

“Boyunduruğumu yüklenin, benden öğrenin. Çünkü ben yumuşak huylu, alçakgönüllüyüm. Böylece canlarınız rahata kavuşur.

Boyunduruğumu taşımak kolay, yüküm hafiftir.”¹⁴

Eğer gerçekten dinlersek, başkasına söylenmiş, çok uzaklardan gelen sesi biz de duyabiliriz, “Aferin iyi ve güvenilir köle [hizmetkar].”¹⁵ Rab’bin bu kutsamasını almaya her birimizin hak kazanabilmesi benim duamdır; duamı O’nun adıyla, hatta Kurtarıcımız İsa Mesih’in adıyla sunuyorum, amin.

NOTLAR

1. Jack McConnell, “And What Did You Do for Someone Today?” *Newsweek*, Haziran 18, 2001, 13.
2. Jack McConnell, “And What Did You Do for Someone Today?” 13.
3. Galatyalılar 5:13.
4. Mosiya 2:17.
5. Luka 9:24.
6. David O. McKay, Conference Report, Ekim 1963, 8.
7. Yeremya 8:22
8. Mosiya 18:8
9. İsimli, Richard L. Evans, “The Quality of Kindness,” *Improvement Era*’_dan alıntı yapılmıştır, Mayıs 1960, 340.
10. Bkz. Gerry Avant, “Prophet’s Birthday,” *Church News*, Ağustos. 23, 2008, 4.
11. Richard L. Evans, “Living into Loneliness,” *Improvement Era*, Temmuz 1948, 445.
12. Matta 25:34–40.
13. “Have I Done Any Good?” *İlahiler*, no. 223.

14. Matta 11:28–30.

15. Matta 25:21.